

ba, que be podem dir adornava aquell rostre pàlit, pero noble i expressiu, i desarrugant l'ample i magestuós front, acabá per dir a la viuda desconsolada:

—Veni amb mi, bona dona. Veiám si hi posarem algún pedaç.

I Governador, dona, baillet i ase s'encaminaren dret a la finca de la viuda. Caminaven pero sense dirse paraula. La viuda guiava la comitiva i de tant en tant tocava al animal, que apanyós s'entretenia menjantse les herbes de la margenada. El baillet, cama aquí, cama allà, no tenia prou ulls per a contemplar, com contemplava mitg sorprés i boca-badat les vestidures d'aquell sabi home, qui mastegantse'l bigoti, el cap cot, i tot distret, pareixia com que rumiés la mostra.

Arrivats que foren a la finca, el Rei i la seva comitiva quedaren tots sorpresos.

El Rei s'adelantá per a abraçar a son Governador; mes aquest, com si no s'en adonés, saludá respetuosament, s'agenollá i digué:

—Si vostre Magestat no hi te inconvenient, ompliria un sac de terra d'aquesta propietat.

—Cap—contestá el Rei, no sabentse acabar aquella súplica tan fora de comú.

El Governador tregué un sac molt gros d'una de les sarries, el feu badar al baillet, i agafant una pala que per allí hi havia, començá a omplir de terra el sac.

El Rei estava confós; la comitiva reial se'n reia, i fins els paletes, manobres i demés jornalers que s'en havien adonat, ho comentaven. Ningú se sabia explicar la sortida d'aquell home que tots tenien per tan sabi.

El Governador no feia cas de res. Paletada ve, paletada va, cop de terra al sac. Una vegada hagué lograt omplir-lo, va fer atansar al burro, i amb molts bons modos va demanar al Rei que li ajudés a posar el sac a dalt del ase. Va haver-hi fins murmuració entre'ls presents per tant atrevida demanda. Pero el rei, com si fos la cosa més natural, i al mateix temps per a donarli una prova de lo molt que l'estimava, s'ajupí i agafá el sac ple de terra. Rei i Governador peleïaren un ratet per a aixecar aquell sac, pero no pogueren.

—Pesa molt—digué el Rei, espolsantse la terra que li havia quedat a la mà, i esbufegant pel esforç a que no hi estava acostumat.

—Pesa molt—contestá el Governador—pesa molt diu vostra Magestat. Doncs heveu de saber—continuá, ja dret, amb aquella mirada d'il·luminat que a tothom dominava—haveu de saber que més pesa una injusticia feta pel Rei a un de sos súbdits. A n'aquesta pobre viuda n'hi heveu

fet una. No hi ha cap llei en nostres reialmes que vos autorisi a fer lo que heveu fet. Arreglantho aixís, ¿cóm volem que vostres súbdits siguin obedients a les lleis, si el seu Rei es el primer en trepitjarles? Ademés, senyor, vos ja sabeu que les injustícies que fem a la terra, les portarém sobre la consciencia durant l'altre vida que'ns espera. Are reflexioneu lo que en l'altre vida ha de ser vostra consciencia. Si aquest sac ple de la terra d'aquesta finca, ja vos mateix troveu que pesa tant, figureuvos lo que de vos serà al compareixer devant del bon Deu amb lo pes de tota la terra de la propietat d'aquesta pobre viuda.

El Rei vacilá un moment, pero deixantse portar pel impuls generós de son cor i per la rectitut de sa consciencia, s'abraçá amb el Governador, i no pogué menys d'elogiar els concells d'aquest.

El Rei maná reconstruir la part de casa destruïda i retorná a la pobre viuda la finca que li perteneixia i que per un capritxo reial li havia sigut arreballada.

J. VIDAL Y JUMBERT.

NOTA SANITARIA

En la darrera quinzena s'ha intensificat d'una manera ben remarcable l'epidemia del xarampió, la qual ja va perdent en alguns cassos el primitiu caràcter de benignitat. No en tots els invadits pel xarampió, després del període inicial amb febre, tos, estornuts i llagrimaig, se presenta ja d'una manera franca i expontània l'erupció de màcules o taquetes, com picades de pussa, per tota la pell del cos. En aquets cassos, deuen saber les mares que no convé purgar sino suaument als malalts, a fi d'evitar que per la irritació que causa tot purgant no es derivi l'erupció als budells en lloc de sortir a la pell com es degut; que se'ls ha de sotmetre a una dieta absoluta mentres duri la febre alta; que se'ls deu tenir recollidets al llit en cambra sens corrents d'aire per a prevenir les complicacions del aparell respiratori, tan freqüents com importants en aquesta malaltia; i que no convé de cap de les maneres ofegar-los materialment entre flaçades, draps de llana, tapaboques, etc., en la errada opinió de que com més carregat d'abric més aviat i millor sortirà l'exantema. La observació ens ensenya que'l primer lloc on ixen les taquetes xarampionoses, es precisament a la ca-